

בש"פ 7770/22 - יוסף עאמר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7770/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: יוסף עאמר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד-עמ"י 22589-11-22 מיום 11.11.2022
שניתן עלידי השופט צ' גרדשטיין-פפקין

בשם המבקש: עו"ד אנוארפריג'

החלטה

1. לפני בקשת רשות לערור לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט צ' גרדשטיין-פפקין) ב-עמ"י 22589-11-22 מיום 11.11.2022 (להלן: ההחלטה), במסגרתה התקבל ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (השופט א' מלמד) ב-מ"ת 51730-10-22 מיום 10.11.2022.
2. כתב האישום שהוגש נגד המבקש מייחס לו עבירות של פציעה כשהעברין מזוין, לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק; ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק.

כמתואר בכתב האישום, ביום 27.10.2022 בשעות אחר-הצהריים, התגלע סכסוך בין המבקש לבין ק.ע. (להלן: המתלונן), אדם אשר עבד יחד עמו במפעל. על רקע זה, המבקש דחף את המתלונן בחוזקה בגבו ואחז בחולצתו, והמתלונן דחף את המבקש ויצא לחצר. בתגובה לכך, המבקש רדף אחר המתלונן, הוציא מכיסו מברג, ודקר את המתלונן באמצעות המברג בגבו, בירכו, ובכתפו. אז היכה המתלונן את המבקש בפניו "והעיף" את משקפיו. בתגובה

עמוד 1

לכך, המבקש בעט במתלונן, הכה בפניו, ועזב את המקום.

כתוצאה ממעשי המבקש נגרמו למתלונן חבלות של ממש, בדמות פצע מעל עצם השכם, פצע בכתפו הימנית, ופצע שטחי בירכו הימנית. המתלונן פונה לבית החולים באמצעות אמבולנס, ונזקק לתפירת החתכים וחבישתם.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד המבקש, הגישה המשיבה בקשה לעוצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בא-כוח המבקש הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועילות מעצר, אולם עתר לשחרור המבקש לחלופת מעצר. בית משפט השלום בהחלטה מיום 30.10.2022 (השופט ד' סבן נוי), קבע כי חלופת המעצר שהציע המבקש אינה ראויה בנסיבות העניין, והמשך הדיון נדחה לצורך קבלת תסקיר מעצר ליום 30.11.2022.

המבקש הגיש בקשה לבחינת חלופת מעצר אחרת. בהחלטת בית משפט השלום מיום 10.11.2022 (השופט א' מלמד), נקבע כי ניתן להסתפק בחלופת המעצר שהוצעה, ומשכך אין טעם בהזמנת תסקיר מעצר. נקבע כי העבירות המיוחסות למבקש אמנם מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית, אולם עניינו נמנה עם החריגים לחזקה זו. בית משפט השלום עמד על היות הסכסוך נקודתי ומרוחק ממקום חלופת המעצר המוצעת; התרשמותו החיובית מהמפקחים המוצעים; גילו של המבקש; והיעדר עבר פלילי בעניינו. נוכח כל האמור, בית משפט השלום הורה על שחרור המבקש בתנאים מגבילים עד לתום ההליכים, הכוללים מעצר בית מלא בפיקוח; הרחקה מהמתלונן; איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים בתיק; וכן צו עיכוב יציאה מהארץ. כן הורה בית משפט השלום על תנאים כספיים, הכוללים ערובה עצמית בסך של 10,000 ש"ח; שלוש ערבויות צד ג' בסך של 10,000 ש"ח; והפקדת מזומן בסך של 8,000 ש"ח.

4. ערר המשיבה על החלטה זו – התקבל. בית המשפט המחוזי קבע כי המסוכנות הגלומה במעשים המיוחסים למבקש בכתב האישום, לגביהם הסכים על קיומן של ראיות לכאורה, מצויים ברף הגבוה. נקבע כי נדרשת בחינה מעמיקה של שירות המבחן, בפרט נוכח אמירותיו של המבקש בדיון לפיהן "בסדר קורה מעצבים". עוד צוין כי שירות המבחן יבחן את החלופה שהוצעה על ידי המבקש בחינה מקצועית ומעמיקה, בשים לב לגילו הצעיר של אחד המפקחים המוצעים, העומד על 23 שנים.

על החלטה זו נסובה הבקשה שלפניי.

5. טענתו המרכזית של המבקש היא להפליה. נטען כי באותו היום שבו ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי בעניינו, ניתנה החלטה נוספת בעניין דומה, עמ"י 22518-11-22 שריקי נ' מדינת ישראל (להלן: עניין שריקי), אשר לטענת המבקש "חמור כפליים" מעניינו שלו. באותו העניין הנאשם, בעל עבר פלילי, הואשם בעבירה של גרימת חבלה חמורה, בכך שהטיח את ראשו של אדם אחר בקיר עד אובדן הכרה, וגרם לו לפציעות קשות. אולם בניגוד להחלטה בעניינו של המבקש, בעניין שריקי בית המשפט המחוזי דחה את ערר המשיבה.

בנוסף, המבקש טוען כי ההחלטה מנוגדת להנחיות פרקליט המדינה ולפסיקתו של בית משפט זה, לפיהן אין צורך בקבלת תסקיר אם ניתן להסתפק בחלופת מעצר.

6. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא, כי בקשת רשות לערור על החלטה בעניין מעצר תינתן בצמצום ובמקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או בהינתן נסיבות המעלות חשש ממשי כי נגרם בעניינו עיוות דין (בש"פ 3250/22 עלאני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (25.5.2022) (להלן: עניין עלאני)). הבקשה שלפניי אינה נמנית בגדר אותם מקרים חריגים.

7. קיימת בעניינו של המבקש חזקת מסוכנות סטטוטורית. חזקה זו עומדת בעינה אלא אם כן הוכיח הנאשם אחרת (עניין עלאני, פסקה 7; בש"פ 1049/22 מדינת ישראל נ' ביטון, פסקה 17 (22.2.2022)). בהחלטתו, בית המשפט המחוזי הגיע לכלל מסקנה כי מסוכנותו של המבקש לא נסתרה, ואינה מאפשרת לשחררו לחלופת מעצר טרם התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו. זאת, בהתבסס על חומרת העבירות שבהן המבקש מואשם; נסיבות המקרה המסוימות; ואף התרשמותו הבלתי אמצעית מהמבקש בדיון לפניו, ודבריו כי המעשים נעשו "מעצבים". מנגד, בעניין שריקי, בית המשפט המחוזי התרשם אחרת ממכלול הנסיבות המסוימות שהתקיים באותו העניין. קביעות אלה מצויות בלב שיקול דעתו של בית המשפט המחוזי, ואין מקום להתערב בהן בגלגול שלישי.

8. נוכח האמור, הבקשה נדחית ובית המשפט ישוב ויידרש לעניינו של המבקש לאחר קבלת תסקיר המעצר בעניינו.

ניתנה היום, כ"א בחשון התשפ"ג (15.11.2022).

ש ו פ ט